

**บทคัดย่อวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์
สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
มหาวิทยาลัยมหิดล
ปีการศึกษา 2547**

**Abstracts of Dissertation, Theses and Mini Thesis
Institute of Language and Culture for Rural Development
Mahidol University
Academic Year 2004**

ในปีการศึกษา 2547 มีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาจากสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 40 คน ทั้งนี้ เป็นบัณฑิตในหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จำนวน 2 คน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จำนวน 7 คน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวัฒนธรรมศึกษา จำนวน 13 คน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา จำนวน 8 คน และหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาชนบทศึกษา จำนวน 10 คน

ในที่นี้ขอนำเสนอบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต 1 เรื่อง และบทคัดย่อวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต 9 เรื่อง ดังนี้

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
Abstract of Ph.D. Dissertation in Linguistics

หัวข้อวิทยานิพนธ์

TITLE

การแปรของภาษาเวียดนามในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย
VARIATION OF VIETNAMESE IN THE NORTHEAST OF
THAILAND

ชื่อผู้เขียน

AUTHOR

เฉลิมชัย ไชยชมภู
CHALERMCHAI CHAICHOMPOO

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

CHAIRPERSON OF THE

SUPERVISORY COMMITTEE

สมทรง บุรุษพัฒน์ Ph.D.
SOMSONGE BURUSPHAT, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนามในคน 3 กลุ่มอายุ ใน 14 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนของประเทศไทย และการลงแผนที่ภาษาของภาษาเวียดนามในบริเวณที่ศึกษา ผู้บอกภาษาแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่ม 40 ปีลงมา กลุ่ม 41-59 ปี และกลุ่ม 60 ปีขึ้นไป ข้อมูลการแปรของเสียงพยัญชนะและสระนั้น ได้มาจากรายการคำศัพท์ 281 คำที่ใช้ศึกษาภาษาในสาขาเวียดนามเมือง ส่วนข้อมูลการแปรของเสียงวรรณยุกต์ได้มาจากชุดคำภาษาเวียดนามที่ประกอบด้วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 6 เสียง โดยใช้โปรแกรม WINCECIL ในการวิเคราะห์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าภาษาเวียดนามในบริเวณที่ศึกษาประกอบด้วย 2 ถิ่น คือภาษาเวียดนามถิ่นเหนือและภาษาเวียดนามถิ่นกลาง โดยผู้พูดส่วนใหญ่จะพูดภาษาถิ่นกลางมากกว่า สำหรับผู้พูดถิ่นเหนือถิ่น หน่วยเสียงยอຍມ້ວນລິ้นเพดานแข็ง [ɲ] ได้รวมเข้าด้วยกันกับหน่วยเสียงยอຍມ້ວນລິ้น [c s] และหน่วยเสียงยอຍຣັງ [r] ได้รวมเข้าด้วยกันกับหน่วยเสียงยอຍເສຍດແທກໂມະ ປຸ່ມເຮືອກ [z] สำหรับผู้พูดภาษาถิ่นกลางนั้น ยังคงแยกหน่วยเสียงยอຍດັງຄ່າວຢູ່ แต่ได้รวมหน่วยเสียงยอຍເສຍດແທກໂມະ ປຸ່ມເຮືອກ เข้ากับหน่วยเสียงยອຍອັດສະ ເປດານແຂັງ [j] อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มผู้พูดถิ่นเหนืออายุน้อยนั้น จะใช้หน่วยเสียงยອຍອັດສະในทุกบริบท

ในการแปรหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายนั้น พบว่าหน่วยเสียงนาสิกเพดานแข็ง /-ŋ/ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของภาษาเวียดนามจะมีการแปรมากที่สุด โดยในกลุ่มผู้พูดสูงอายุนั้นคงรักษาหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายนี้ไว้อยู่ ส่วนในกลุ่มผู้พูดอายุน้อยนั้น จะมีการแปรเป็นหน่วยเสียงยอຍ [-ŋ -n -p] ส่วนการแปรของหน่วยเสียงสระนั้น พบว่ายังมีการรักษาชุดหน่วยเสียง [-eŋ] ซึ่งเป็นหน่วยเสียงดั้งเดิมของกลุ่มภาษาเวียดนาม ในขณะที่ภาษาเวียดนามปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็น [-aŋ] นอกจากนี้ยังพบว่ายังมีการรักษารูปสระเดี่ยวไว้อยู่ ในขณะที่ภาษาเวียดนามปัจจุบันได้พัฒนาเป็นสระผสมเรียบร้อยแล้ว

การแปรของหน่วยเสียงวรรณยุกต์พบว่า กลุ่มสูงอายุที่พูดภาษาถิ่นเหนือยังคงรักษาความต่างของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 6 ไว้อยู่ ในขณะที่ผู้พูดภาษาถิ่นกลางและกลุ่มอายุน้อยจะเหลือเพียง 5 หน่วยเสียงเท่านั้น โดยมีการรวมหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง ขึ้น คอหอยกัก (ngao) เข้ากับหน่วยเสียงวรรณยุกต์กลาง ตก สูง (hoi) นอกจากนี้ยัง

พบรูปแปรย่อยของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างๆ ยกเว้นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำ ตก คอหอยกัก (*nặng*) ซึ่งไม่มีรูปแปรย่อย สำหรับบางรูปแปรย่อยนั้น จะมี Voice Quality ด้วย ซึ่งลักษณะดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญในระดับหน่วยเสียง

ในกลุ่มผู้สูงอายุนั้น ยังคงรักษาการออกเสียงพยัญชนะสะกดซ้อน (Double Closure) เมื่อตามหลังหน่วยเสียงสระหลัง ปากห่อกลม แต่จะไม่พบลักษณะดังกล่าวในกลุ่มอายุน้อย ยกเว้นผู้ที่เคยเรียนภาษาเวียดนามมา การละทิ้งลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่คาดการณ์ได้ เนื่องจากไม่มีนัยสำคัญในระดับหน่วยเสียงและไม่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจภาษา

Abstract

The objectives of this investigation are to study lectal variation of Vietnamese in the upper northeastern region of Thailand, covering 14 provinces, in regard to consonants, vowels and tones, and to uncover the patterns of variation of Vietnamese in this region across the three generations. The informants were divided into three age group: 40 and under, 41-59 and 60 and over, regardless of where they were born and how long they had lived in this country. For segmental variation, a wordlist containing 281 lexical items relevant to languages of the Viet-Muong branch was used to elicit the data for auditory analysis. As for tonal variation, a set of words demonstrating all Vietnamese six tones was utilized to extract the data for instrumental analysis with the use of the WINCECIL Program.

The findings reveal that Thai Vietnamese (TV) is descended from two major subtypes of Vietnamese: Northern Vietnamese (NV) and Central Vietnamese (CV). NV is found in a few pockets in the northwest while CV type is found throughout the region. For NV speakers, alveolar-palatal retroflexes [ʈʂ] are merged with the non-retroflex counterparts [c s] and trill [r] with voiced alveolar fricative [z]. As for CV speakers, retroflexion and trill remain distinct phonemic units but the voiced alveolar fricative is merged with the palatal semi-vowel [j]. However, for most young generation speakers, the voiced alveolar fricative is replaced by the palatal semi-vowel in all contexts.

Variation of the final consonant phoneme [-ŋ] is the most diverse since this phonetic unit is a marked feature of Vietnamese and other languages of the Mon-Khmer family. Most older generation NV speakers have still maintained the phoneme syllable-finally, whereas the phoneme varies from [-ŋ], [-n] to [-p] for younger NV and CV speakers.

With respect to variation of vowels, it is found that the [-eŋ] sequence of Vietic, which is [-aŋ] in modern Vietnamese manifestation, is still preserved. Another remarkable finding from this study is the preservation of monophthongization of modern Vietnamese diphthongs.

As for the variation of tones, it is discovered that older generation NV speakers still retain the six-tone distinction whereas most younger NV speakers have only five tones with the merger of *hỏi* and *ngã* like that of all CV speakers. Nonetheless, there are variants of each tone differing from one locale to another except *nặng* or low-falling glottalized tone which has no variants. Furthermore, voice quality is also found in some tone variants but this feature is no longer phonemically significant among TV speakers.

The investigation also reveals that double closure of final consonants after back rounded vowels is still maintained among older generation speakers but completely dropped among young speakers except a few of those with some Vietnamese education. The drop is relatively predictable since it is no longer phonemically significant. Without it, mutual intelligibility is still possible. Many of these changes appear to be simple unmarkings of more marked areas of the parent phonological systems, but others defy such facile accounts.

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
Abstract of Master's Theses in Linguistics

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาความหมายและโครงสร้างของคำกลอนคู่ (หม่อฮั่วกเลียง) ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดราชบุรี
TITLE	A STUDY OF MEANING AND STRUCTURE WITH CHINESE POEMS (MO HUAK LIANG) IN AMPHOR MUANG RATCHABURI
ชื่อผู้เขียน	อรทัย มิ่งมิตรสุภาพร
AUTHOR	ORATAI MINGMITSUPAPORN
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	โสภณา ศรีจำปา, Ph.D.
CHAIRPERSON OF THE SUPERVISORY COMMITTEE	SOPHANA SRICHAMPA, Ph.D.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยศึกษาคำกลอนคู่ที่ใช้เขียนหรือสลักที่ฮวงซุ้ยหรือหลุมศพของชาวไทยเชื้อสายจีนในเขตอำเภอเมืองราชบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายและโครงสร้างของคำกลอนคู่ อันที่ลักษณะและความเชื่อของชาวจีนซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากคำกลอน

ข้อมูลที่น่ามาศึกษารวบรวมมาจากฮวงซุ้ย 100 หลัง ในเขตอำเภอเมืองราชบุรี การวิจัยนี้ศึกษาความหมายและโครงสร้างของคำกลอนคู่เกี่ยวกับการใช้ความหมายโดยตรงและการใช้ความหมายโดยเปรียบเทียบ

จากการศึกษาปรากฏว่า การใช้ความหมายโดยตรงกล่าวถึงเรื่อง กฎหมายและศีลธรรม ส่วนการใช้ความหมายโดยเปรียบเทียบกล่าวถึงเรื่อง ธรรมชาติ ทิศ คุณธรรมความดี และสถานที่ ในด้านโครงสร้างพบว่าคำกลอนคู่มีการใช้โครงสร้างที่หลากหลาย แต่มีการใช้ชนิดของคำที่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ และคำกลอนแต่ละบทจะมีการใช้จำนวนคำที่เท่ากัน การวิจัยนี้ยังสะท้อนให้เห็นความคิดและความเชื่อ ชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยเชื้อสายจีนด้วย

ผลการวิจัยนี้เป็นแนวโน้มในการศึกษาเปรียบเทียบคำกลอนคู่ในแต่ละท้องถิ่นแต่ละภาค และเป็นการศึกษาความเหมือนหรือความแตกต่าง ในด้านความหมายและโครงสร้างของคำ ภาษา และวัฒนธรรมด้วย

Abstract

This study deals with Chinese poems at Huang-sui in Ampur Muang Ratchaburi. The purpose of this study is to examine the meaning and the structure of Chinese poems and beliefs of Chinese people as reflected in Mo Huak Liang.

The data was collected from 100 tombs in Amphor Muang Ratchaburi. The study examined the meaning and the structure of Chinese poem. The meaning was figurative: Nature, Direction, Moral and Place. The structure contained many kinds of Chinese poems but use the same type of speech in a lot of the poems. There is also the same amount in each one. The Mu Huak Liang reflected thinking, believing and the way of life lived by Chinese people.

The result of this study could be used to make the comparisons between Chinese poems and the Chinese poems adapted by other languages to find similarities and differences between various cultures. The results could also be used to examine how languages change and evolve over a period of time.

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียน หูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเศรษฐเสถียร
TITLE	ERROR ANALYSIS IN THE WRITING OF STANDARD THAI BY 6 TH GRADE DEAF STUDENTS AT SETSATHIAN SCHOOL
ชื่อผู้เขียน	สุรีพันธ์ เทพอุด
AUTHOR	SUREEPAN THEPUD
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	อมร ทวีศักดิ์, Ph.D.
CHAIRPERSON OF THE SUPERVISORY COMMITTEE	AMON THAVISAK, Ph.D.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนหูหนวก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเศรษฐเสถียร เปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนหูหนวก ชายและหญิง และวิเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการเขียนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศว่ามีความเหมาะสมกับการแก้ไขปัญหการเขียนของนักเรียนหูหนวกเพียงใด เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดต่อไป เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบการเขียนจำนวน 5 ชุด โดยกำหนดภาพและคำให้นักเรียนแต่งประโยค ทั้งนี้แบบทดสอบทั้ง 5 ชุดได้ผ่านการหาค่าประสิทธิภาพแล้ว

ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาด 3 ประเภทคือ ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดด้านการสื่อความหมาย และข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ ในประเภทข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ พบส่วนของประโยคที่นักเรียนมีปัญหา มากที่สุดคือ หน่วยกริยา ในประเภทข้อผิดพลาดทางด้านการสื่อความหมายพบการเขียนประโยคที่ไม่สื่อความหมาย มากที่สุด ส่วนในประเภทข้อผิดพลาดในการสะกดคำ พบข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะมากที่สุด สาเหตุของ ข้อผิดพลาด ได้แก่ การแทรกแซงหรือการถ่ายทอดความรู้ภาษามือไทยสู่การเรียนรู้ภาษาไทย เช่น การเขียนประโยค ภาษาไทยที่มีโครงสร้างแบบภาษามือไทย สาเหตุจากพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนเอง เช่น การขาดส่วนประกอบ ของประโยค และสาเหตุจากความสะเพร่าหรือเลินเล่อของนักเรียน เช่น การเขียนสะกดคำผิด ด้านการศึกษาเปรียบ เทียบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนหูหนวกชายและหญิง พบข้อผิดพลาดในนักเรียนหูหนวกชายมากกว่า นักเรียนหูหนวกหญิง ส่วนการวิเคราะห์งานวิจัยเพื่อพัฒนาการเขียนของนักเรียนหูหนวก แบ่งออกเป็น การพัฒนา ทักษะการเขียนด้านโครงสร้างไวยากรณ์ การพัฒนาทักษะการเขียนทางด้านการสื่อความหมาย การพัฒนาทักษะการ เขียนด้านการสะกดคำ และการพัฒนาทักษะการเขียนแบบบูรณาการ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา คือ เด็กหูหนวก ต้องการการเรียนรู้ความคิตรวบยอดเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการใช้คำให้เหมาะสม หรือความ หมายของคำ ซึ่งพ่อแม่สามารถเตรียมความพร้อมให้ลูก ค้นเคยกับตัวอักษรหรือภาษาสัญลักษณ์ได้ตั้งแต่ก่อนเข้า เรียน การวางแผนการสอนสำหรับเด็กหูหนวกควรคำนึงถึงความสนใจของนักเรียนชายและหญิงให้เท่าเทียมกัน เนื่อง จากเด็กชายและหญิงมีความสนใจต่อสิ่งรอบตัวแตกต่างกัน ในด้านการพัฒนาทักษะการเขียน ครูอาจสร้างสื่อ การสอนที่นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ในยามว่าง การให้นักเรียนได้มีกิจกรรมฝึกการใช้ภาษาร่วมกับเพื่อน

ในชั้นเรียน เพื่อให้เด็กที่มีผลการเรียนดีช่วยเหลือเพื่อนคนอื่นๆ การได้ฝึกการใช้ภาษาบ่อยๆ โดยมีครูคอยแนะนำอย่างใกล้ชิด จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น นอกจากนี้การมีทัศนคติที่ดีต่อข้อผิดพลาดคือ การมองว่าข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ที่ดี ก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

Abstract

The three objectives of this thesis were 1. To analyze the errors occurring in deaf students' Thai writing in Setsathian School. Which educates deaf students 2. To compare the errors occurring in deaf students' Thai writing between boy and girl deaf students, and 3. To find out whether the existent researches on the improvement of deaf students' writing skills in Thailand and foreign countries are suitable to help improve a deaf child's writing and suggest other suitable teaching tips for use with deaf students.

The instruments used to collect the data were five sets of writing test which depict cartoons or cartoon characters doing activities and the tested students write a caption in a sentence or sentences formed with a word or words provided. These written tests were verified for reliability prior to adoption.

The results show that there are three habitual errors among Thai deaf students. The first error is syntactical error; the second error is semantic error, and the third is spelling error. The syntactical errors mostly occur in the usage of verbs in a sentence. The semantic errors show that although deaf students can compose a sentence with complete subject, verb and object; nevertheless, the sentence as a whole may not be understandable or may be meaningless. The spelling errors are mostly with consonants. The potential causes for these three errors are language interference, problematic language development, and carelessness. The interference of Thai sign language occurs, for instance, when the tested students are inclined to write a Thai sentence with Thai sign language structure. Problematic language development includes word omission or words out of order. Carelessness also interferes and mainly causes misspelling. A comparison between boys and girls' written errors found that girls make less errors than boys. From the study of other research relating to how to improve writing skills, it is found that appropriate solutions can be categorized into four main measures: skill improvement in sentence structure, skill improvement in meaning-expression, skill improvement in word spelling, and skill improvement in sentence practice, which combines multi-skill improvements.

In the researcher's opinion, deaf children need to learn the concept of how to use a word and its meaning. Parents can help their deaf children by showing them the labels of letters or symbols with their meanings before admission to school. Besides this, teachers who prepare lesson plans should realize the difference between boys and girls. Moreover, teachers should provide teaching materials that deaf children can study on their own when they have free time and which get them involved and communicating with their classmates in writing activities. The most important advice from the researcher is that we should have positive thinking and a good attitude toward deaf student's language errors and encourage deaf students not to feel embarrassed. This would be a great tool and big step to improving their language later on.

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา
แขนงวิชาวัฒนธรรมการดนตรี
Abstract of Master's Theses in Cultural Studies
Major: Ethnomusicology

หัวข้อวิทยานิพนธ์

TITLE

วัฒนธรรมการสืบทอดวงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรี
CULTURAL TRANSMISSION OF PI PHAT MON IN MUANG
DISTRICT SUPANBURI

ชื่อผู้เขียน

AUTHOR

รังสรรค์ บัวทอง
RANGSAN BUATHONG

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

CHAIRPERSON OF THE

SUPERVISORY COMMITTEE

อนันต์ สบฤกษ์, กศ.ม.
ANAN SOBRERK, M.Ed.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา การสืบทอด บทบาท และการปรับตัวของวงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรีที่สามารถดำรงอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยการสัมภาษณ์ระดับลึก กลุ่มเป้าหมายและการสังเกตแบบมีส่วนร่วม ในช่วงปี พ.ศ. 2546 โดยศึกษาวงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรี จำนวน 18 คณะ

จากการศึกษาพบว่า วงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรีเกิดขึ้นเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2460 ต่อมามีความนิยมว่าจ้างวงปี่พาทย์มอญมากขึ้น ทำให้นักดนตรีที่มีวงดนตรีไทยแต่เดิมได้สร้างวงปี่พาทย์มอญเพิ่มขึ้นอีกหลายคณะ ปัจจุบันนี้มีวงปี่พาทย์มอญที่ยังคงสืบทอดกิจการอยู่ จำนวน 18 คณะ แต่ด้วยอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของความอยู่รอด จึงจำเป็นต้องปรับตัวในด้านต่างๆ ได้แก่ การบรรเลง การประสมวง รวมถึงการปฏิบัติตัวในการประกอบอาชีพบรรเลงดนตรี ซึ่งนักดนตรีต่างมุ่งให้ผลงานออกมาเป็นที่น่าพอใจแก่ผู้ว่าจ้างและคนในสังคม ทำให้รูปแบบวงปี่พาทย์มอญ มีความหลากหลายในด้านการบรรเลงที่มีการนำเพลงประเภทต่างๆ มาบรรเลง ในด้านวงดนตรีที่มีการนำฆ้องมอญมาประสมเป็นจำนวนมากอย่างไม่จำกัด มีการนำหางนกยูงและไฟกะพริบมาติดบนเครื่องดนตรี นอกจากนี้ยังทำเวทีมาตั้งเครื่องดนตรีและปรับปรุงรูปลักษณ์ของรางวัลจากรางวัลแบบไทยมาเป็นรางวัลสากล ซึ่งนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในหมู่วงปี่พาทย์มอญคณะต่างๆ ผลจากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ทำให้นักดนตรีต้องปรับลดขั้นตอนการเรียนดนตรี โดยเน้นเพียงแค่การต่อเพลงเฉพาะที่ใช้บรรเลงในงานเท่านั้น สำหรับด้านวงดนตรี การที่มีการประสมฆ้องมอญเข้าปี่นั้น ไม่ได้มีความหมายในด้านสุนทรีของเสียง เพราะเน้นเพียงให้ดูโอ้อวดสวยงามและถูกใจผู้ว่าจ้างเท่านั้น ซึ่งการปรับตัวดังกล่าวมีผลทำให้วงปี่พาทย์มอญดำรงอยู่ได้ทุกวันนี้ และยังคงเป็นวงดนตรีที่นักดนตรีในอำเภอเมืองสุพรรณบุรีใช้เป็นอาชีพหลัก ทำให้มีรายได้เลี้ยงตัวได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบัน วงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรียังคงมีบทบาทในด้านประกอบพิธีกรรมงานศพ และยังมีบทบาทในด้านการประกอบการแสดงในงานที่มีการว่าจ้างว่า และโฆษณา มาแสดงหน้าศพหรือหน้าไฟด้วยความโอ้อวด

ตระการตาของวงดนตรีประเภทนี้ ทำให้นิยมนำวงปี่พาทย์มอญไปแสดงประกอบการแสดงลิเกอีกด้วย จากบทบาทในด้านต่างๆ ทำให้วงปี่พาทย์มอญในอำเภอเมืองสุพรรณบุรียังคงสืบทอดกิจการมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

Abstract

This thesis was aimed at studying the historical, roles and adaptations of Pi Phat Mon musical band in Muang District, Suphanburi Province, focusing on its survival within the diverse social and cultural developmerets. It is a qualitative research conducted by the in-depth interview method and participant observation. The work was conducted in the year 2003 and it involved 18 Pi Phat Mon bands found in the district mentioned earlier.

The results showed that Pi Phat Mon bands in Muang District, Suphanburi Province originated around 1917. The bands were hired widely and after that more and more Pi Phat Mon bands were formed. As there have been major social and cultural changes in the region, the bands have had to adapt their styles of performance, ensembles and ways of offering their services to match the current situations. The specific adaptations of the bands include their styles of performing, the variety and kind of songs, in addition to the classical ones. Also, more Khong Mon instruments are brought into the bands.

Moreover the decorations of both musical instruments and stage design play a more crucial role for most bands. For example, peacock tails with blinking lights are used to decorate the Ranad, and the Thai Ranad is redecorated as the Ranad with Hongsa track. In accordance with these changes, the Pi Phat Mon trainers have to skip some steps of performance practice by emphasizing only certain songs to be played for certain events. Bringing Khong Mon into the bands is not for aesthetic purposes only, but to satisfy the hirers by coloring the bands while performing. The adaptations to all the changes have helped the bands survive and provide good earnings for the local musicians.

At present, Pi Phat Mon bands in Suphanburi province still play a major role in funerals as well as Thai dance and Khon performances. Considering the bands elegance, they are also found in the Ligay shows. All of the above have been instrumental in the survival of this kind of bands to the present time.

แขนงวิชาพิพิธภัณฑ์ศึกษา

Major: Museum Studies

หัวข้อวิทยานิพนธ์

TITLE

ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเมืองบางกอก: มุมมองจากสะพานพุทธถึงชุมชน
BANGKOK CULTURAL LANDSCAPE : FROM MEMORIAL
BRIDGE TO COMMUNITIES

ชื่อผู้เขียน

AUTHOR

จุฑารัตน์ เหลืองสง่างาม
CHUTHARAT LUEANGSANGANGAM

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

CHAIRPERSON OF THE

SUPERVISORY COMMITTEE

พรทิพย์ อุศุภรัตน์, ศศ.ม.
PORNTIP USUPARAT, M.A.

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาประวัติความเป็นมา และพัฒนาการของกรุงเทพมหานครจากกลุ่มอาคารและสิ่งก่อสร้างริมแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณปากคลองบางกอกใหญ่ถึงสะพานพระพุทธยอดฟ้า ประกอบด้วยป้อมวิชัยประสิทธิ์ วัดอรุณราชวราราม วัดกัลยาณมิตร วัดชางตาครู้ส สะพานพระพุทธยอดฟ้า สะพานพระปกเกล้า และอาคารบางกอกริเวอร์พาร์คคอนโดมิเนียม อาคารและสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ล้วนมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์

และมีรูปลักษณะที่โดดเด่น มองเห็นได้อย่างชัดเจน จัดเป็นภูมิสัญลักษณ์ของชุมชน

ผู้ศึกษาใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เริ่มจากการศึกษาเอกสารและภาพถ่ายด้านประวัติศาสตร์และรูปแบบศิลปกรรมของอาคารสิ่งก่อสร้าง การสำรวจสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 9 สะพาน เพื่อเลือกตำแหน่งในการมองภาพรวมของภูมิทัศน์วัฒนธรรมเพื่อให้เห็นพัฒนาการของเมืองบางกอก รวมทั้งการสำรวจชุมชน

ผลของการศึกษาพบว่า อาคารสิ่งก่อสร้างที่ศึกษาสามารถสะท้อนสภาพสังคมเมืองบางกอกตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน โดยพื้นที่บริเวณปากคลองบางกอกใหญ่ถือเป็นจุดเริ่มต้นของเมืองบางกอกในสมัยอยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ตอนต้น ป้อมวิชัยประสิทธิ์แสดงถึงร่องรอยของการป้องกันประเทศและการสู้รบในอดีต วัดกัลยาณมิตรศาสนสถานตามความเชื่อของชาวไทยจีน ที่นับถือศาสนาพุทธ วัดรางตาครู้สของชาวต่างชาติ และย่านกุฎีจีน รวมถึงมุสลิมย่านกุฎีขาว แสดงให้เห็นถึงการตั้งถิ่นฐานของคนหลายกลุ่ม และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของชุมชนซึ่งแตกต่างกันทั้งเชื้อชาติและศาสนา การสร้างสะพานพระพุทธยอดฟ้าและสะพานพระปกเกล้าชี้ให้เห็นถึงการเจริญเติบโตและการขยายเมือง ส่วนอาคารบางกอกริเวอร์พาร์คคอนโดมิเนียม อาคารชุดสูงตระหง่านริมฝั่งแม่น้ำ เป็นที่อยู่อาศัยที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อยู่ในปัจจุบัน จากการเดินสำรวจชุมชนฝั่งตรงข้ามยังพบชุมชนเล็กๆ ย่านวัดอนงค์าราม ผู้คนมีวิถีชีวิตที่เรียบง่ายในอาคารไม้เก่าแก่ที่สร้างขึ้นตั้งแต่ครั้งอดีตที่ยังคงอยู่ท่ามกลางกระแสความเจริญของกรุงเทพมหานคร

ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเมืองบางกอกที่เห็นจากบนสะพานพระพุทธยอดฟ้าจึงเป็นเหมือนพิพิธภัณฑ์กลางแจ้งที่มีชีวิตและแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมต่อของประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตของผู้คนในเมืองบางกอกได้เป็นอย่างดี

Abstract

This thesis is aimed at studying the history, backgrounds and development of Bangkok, based on those buildings and structures on the banks of Chao Phraya River, around the mouth of Bangkok Yai Canal to the Memorial Bridge, comprising Wichai Prasit Fort, the Temple of Dawn, Kanlayanamit Temple, Santa Cruz Church, the Memorial Bridge, the Phra Pok Klao Bridge, and Bangkok River Park Condominium. These buildings and structures represent historical values and distinctive and outstanding characteristics and serve as landmarks of the communities.

This study is based on a qualitative research method, starting from study on historical documentations and photographs as well as the artistic styles of these buildings and structures, and the survey of nine bridges crossing the Chao Phraya Rivier in Bangkok to identify the point of overview perspective of the cultural landscape and to comprehend the development of Bangkok City, including the survey of the communities.

The study results show that the buildings and structures in question serve to reflect social lifestyle in Bangkok City from the past up to the present time, particularly areas around the mouth of Bangkok Yai Canal, which was the origin of Bangkok City in the Ayudhya, Thonburi and Early Rattanakosin eras, namely, the Wichai Prasit Fort which marks various traces of national safeguard and battles in the past; Kanlayanamit Temple as a religious place for Thai and Chinese Buddhists; Santa Cruz Church for foreigners; and Kudee Cheen community, including the Kudee Khao Muslim community, which proves the habitation of several groups of people and the peaceful and harmonious community of people of different nationals and religions. In addition, the construction of the Memorial Bridge and the Phra Pok Klao Bridge also serves to demonstrate the growth and prosperity of the city. Bangkok River Park Condominium, a highrise building on the banks of the river, is a newly built residential place in response to the people's demand at present. The on-foot survey of the communities on the opposite side also discovers a small community around Anongkharam Temple, evidencing the simple way of life in old wooden buildings remaining amidst the growth of Bangkok.

The cultural landscape of Bangkok City, as viewed from the Memorial Bridge, serves as an open-air lively museum, and evidently represents a linkage between history and the way of life of Bangkok people.

แขนงวิชาวัฒนธรรมสาธารณสุข
Major: Cultural Studies of Health

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษามลกระทบทางสุขภาพของชุมชนตลาดน้ำวัดลำพญา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม
TITLE	THE STUDY OF HEALTH IMPACT ON LUMPAYA FLOATING MARKET COMMUNITY, BANGLANE DISTRICT, NAKORNPATHOM PROVINCE
ชื่อผู้เขียน	วาทีณี ส่งกลิ่น
AUTHOR	WARTINEE SONGKLIN
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	เสาวภา พรศิริพงษ์, สม.ม.
CHAIRPERSON OF THE SUPERVISORY COMMITTEE	SAOWAPA PORNSIRIPONGSE, M.A.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการมีตลาดน้ำ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมทั้งผลกระทบและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนทั้ง 4 มิติคือ มิติทางกาย มิติทางจิต มิติทางสังคม และมิติทางปัญญา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์ระดับลึก การสนทนากลุ่ม และการจัดเวทีสาธารณะ ในกลุ่มผู้ค้าที่มาขายของที่ตลาดน้ำและครอบครัว จำนวน 32 คน และกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ ผู้นำชุมชน อาสาสมัครสาธารณสุขของหมู่ที่ 3, 4, 5 และ 6 ตำบลลำพญา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ตั้งแต่เดือนเมษายน 2545 - เมษายน 2547

ผลการวิจัยพบว่า การมีตลาดน้ำทำให้ชุมชนลำพญามีสภาพเศรษฐกิจที่คล่องตัว ชุมชนมีเงินหมุนเวียน มีการกระจายรายได้ภายในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงทั้งประชาชนและผู้มาค้าขายที่ตลาดน้ำ ชุมชนมีอำนาจในการต่อรองกับพ่อค้าคนกลางมากขึ้น เกิดการจ้างงานภายในชุมชน ทำให้เกิดอาชีพใหม่ๆ ที่เชื่อมโยงกับการมีตลาดน้ำ ส่วนผลกระทบทางสุขภาพด้านมิติทางกาย พบว่าการมีตลาดน้ำทำให้สุขภาพของประชาชนชาวลำพญามีอัตราการเจ็บป่วยมากขึ้นด้วยโรคระบบกล้ามเนื้อ ระบบทางเดินอาหาร และระบบทางเดินหายใจ ส่วนมิติทางจิต ตลาดน้ำได้ทำให้สมาชิกในครอบครัวใกล้ชิดและมีความสัมพันธ์กันมากขึ้น พ่อแม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูกหลานมากขึ้นกว่าเดิมจากการที่ได้ทำงานร่วมกัน และการมีอาชีพเสริม มีรายได้เพิ่ม ทำให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น มิติทางสังคม ตลาดน้ำทำให้ชุมชนมีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมมากกว่าเดิม มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในชุมชนมากขึ้น ในขณะที่อีกด้าน ตลาดน้ำทำให้ความเชื่อเพื่อและการแบ่งปันภายในชุมชนเริ่มลดลง ส่วนมิติทางปัญญา ตลาดน้ำทำให้ภาพของบริเวณวัดในอดีตที่เคยสงบร่มเย็นหายไป ทำให้ชุมชนสูญเสียพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เคยใช้ร่วมกันมาแต่เดิมไปบางส่วน แต่วัดยังเป็นสถานที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจของคนในชุมชนได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม ตลาดน้ำกลายเป็นศูนย์รวมทำให้ชุมชนมีความรู้สึกที่ดี มีความภาคภูมิใจ เพราะตลาดน้ำทำให้ชุมชนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ทำให้เกิดจิตสำนึกร่วมที่จะต้องช่วยกันดูแลรักษาสิ่งที่เป็นสาธารณะประโยชน์ต่างๆ ในชุมชนมากขึ้น สำหรับปัจจัยที่มี

ผลต่อสุขภาพในมุมมองของชุมชนลำพญา ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ครอบครัว สังคม พฤติกรรมสุขภาพ การบริการสุขภาพ สิ่งแวดล้อม และนโยบายของรัฐ

การมีตลาดน้ำ มีทั้งผลกระทบทางด้านบวกและด้านลบ ชุมชนต้องพิจารณาทั้ง 2 ด้าน และทำอย่างไรให้ชุมชนร่วมกันสร้างสำนึกร่วมในสิ่งที่เป็นผลบวกและร่วมกันแก้ไขในสิ่งที่เป็นผลลบ รวมทั้งควรมีการสร้างสำนึกทางสุขภาพให้กับชุมชน เพื่อจะได้ตระหนักถึงความสำคัญของสุขภาพแทนที่จะคำนึงถึงเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว

Abstract

The objective of this research is to study the impact made by the floating market at Lumpaya, Nakornpathom on socio-economic factors and culture, and the health impact in four dimensions: physical, mental, social and spiritual health. Factors influencing those impacts were also studied. Data collection was done by qualitative approach during April 2002 to April 2004. The instruments for collecting data were observation, participatory observation, in-depth interview, focus group discussion and public meeting. Thirty-two observation, in-dept interview, focus group discussion and public meeting. Thirty-two floating market vendors and their families. Heads of villages, and health village volunteers of Moo 3, 4, 5 and 6 of Tumbol Lumpaya, Banglane District, Nakornpathom Province were key informants.

It was found that the floating market affected Lumpaya economic and financial flow, especially among the Lumpaya people involved in the floating market. The bargaining power of the community on agricultural products was increased, and a lot of new jobs were also created in the community.

Health impact assessment of the floating market was as follows: for the physical dimension, it was found that musculoskeletal, digestive and respiratory disease were higher. For the mental dimension, the floating market created close and better relationships among family members. By working together to prepare food and goods for sale, parents spent more time socializing their children. Moreover, new jobs related to the floating market created more income which affected good mental health. For the social dimension, the floating market contributed more community activities that people could join and help each other. On the other hand, floating markets decreased generosity and sharing among the people in the community. Regarding the intellectual dimension, many floating market buildings were built along the riverbank near the temple so that the buildings eclipsed the temple's beauty and the peaceful atmosphere disappeared. The community lost public and sacred space that they could use for ceremonies if they were on the same day as floating market day. However, the temple was still the sacred and central place of the community. The floating market became a center of the community that people were proud of because it supported the community's reputation. It also created the collective consciousness of the community protecting their public properties. From the community point of view, the factors impacting on health are economic, social, health behavior, health care service, environment, and government policies.

The research concluded that the floating market has both positive and negative impacts, so the community has to consider those impacts carefully. The Sub-District Administration Organization Committee should encourage the community's collective consciousness to keep the positive aspects. While the negative aspects should also be considered. The community's awareness of health should be established as well as the economic one.

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
Abstract of Master's Thesis in Language and Culture
for Communication and Development
วิชาเอกภาษาเพื่อการสื่อสาร
Major: Language for Communication

หัวข้อวิทยานิพนธ์	วัฒนธรรมวัยรุ่นในมิวสิควิดีโอเพลงไทยสากล
TITLE	YOUTH CULTURE IN THAI POPULAR MUSIC VIDEOS
ชื่อผู้เขียน	อัชนรา ไสเจียยะ
AUTHOR	ATCHARA SOJEIYA
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	ลักขณา ดาวรัตน์หงษ์, Ph.D
CHAIRPERSON OF THE	LAKANA DAORATANAHONG, Ph.D.
SUPERVISORY COMMITTEE	

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในมิวสิควิดีโอเพลงไทยสากล ในด้านกิจกรรม พฤติกรรม ค่านิยม และความสนใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ มิวสิควิดีโอเพลงไทยสากลของทุกค่ายเพลงที่ออกอากาศทางช่อง 5, 7, 9, ITV, UBC 48 และ UBC 49 ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน - 31 ตุลาคม 2544 โดยเลือกศึกษาเฉพาะมิวสิควิดีโอที่มีผู้แสดงนำเป็นวัยรุ่น และมีรูปแบบเป็นเรื่องราวเพื่อสื่อความหมายของบทเพลง รวมทั้งสิ้น 34 เพลง

ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบันเทิงที่วัยรุ่นทำยามค่ำคืนมากที่สุด ได้แก่ การเดินร่ำ การเที่ยวตามผับ การนั่งฟังเพลงกับเพื่อนหรือคนรัก และการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ รองลงมาคือ การเล่นกีฬาและทำงานอดิเรก ซึ่งการเล่นกีฬาก็จะปรากฏให้เห็นในตัวละครฝ่ายชาย กิจกรรมด้านการท่องเที่ยวปรากฏน้อยที่สุด รูปแบบการท่องเที่ยวสื่อถึงความต้องการอิสระเสรีและการชอบผจญภัย ด้านพฤติกรรม พบการแสดงออกทางอารมณ์รักปรากฏในทุกเพลง แบ่งเป็นการแอบรัก รักที่สมหวัง รักไม่สมหวัง และรักแบบเสียสละ พฤติกรรมที่พบรองลงไป คือการแสดงความสัมพันธ์สมระหว่างเพศ ส่วนความก้าวร้าวและรุนแรง เป็นพฤติกรรมที่พบในตัวละครฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิง และไม่ปรากฏการทำร้ายร่างกายที่รุนแรง ส่วนพฤติกรรมที่สื่อถึงการแสดงความสัมพันธ์ทางเพศพบน้อยที่สุด ปรากฏให้เห็นในตัวละครที่เป็นวัยรุ่นตอนปลาย หรือมีงานทำแล้วแต่ยังเป็นวัยรุ่นอยู่ ด้านค่านิยม พบว่า ค่านิยมเกี่ยวกับแฟชั่นการใส่เสื้อสายเดี่ยว เป็นเรื่องที่พบมากที่สุด และในเพื่อนกลุ่มเดียวกัน จะมีการแต่งกายในลักษณะเดียวกัน อันดับที่ 2 คือ ค่านิยมในเรื่องความหรูหรา วัยรุ่นใช้วัตถุสิ่งของเพื่อแสดงรสนิยม ฐานะ และเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน และอันดับสุดท้ายคือค่านิยมเรื่องการใช้ชีวิตคู่ก่อนแต่งงาน จะพบในตัวละครที่ไม่ได้พักอยู่กับผู้ปกครอง พักอยู่ในหอพักหรืออพาร์ทเมนต์ ด้านความสนใจของวัยรุ่น ปรากฏภาพที่เกี่ยวกับการเรียนและการทำงานมากที่สุด ลักษณะงานสะท้อนความอิสระ ทนสมัย และการใช้ความคิดสร้างสรรค์ รองลงมาคือ ความสนใจในเรื่องเพื่อน

วัยรุ่นใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมาก ซึ่งกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตด้านต่างๆ และที่พบน้อยที่สุด คือ ความสนใจในครอบครัว

การศึกษานี้ศึกษาเฉพาะเนื้อหาในมิวสิกวิดีโอเพลงไทยสากล ดังนั้น ควรมีการศึกษามิวสิกวิดีโอประเภทต่างๆ ให้หลากหลายขึ้น เช่น มิวสิกวิดีโอเพลงไทยลูกทุ่ง มิวสิกวิดีโอเพลงสากล รวมไปถึงอิทธิพลของมิวสิกวิดีโอที่มีต่อผู้บริโภค และทัศนคติและความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อมิวสิกวิดีโอประเภทต่างๆ

Abstract

One of the most powerful expression of youth culture in music video. This study aims to explore the activities, behaviors, attitudes and interests of youth as represented in music video.

Samples used in this study were Thai popular music videos of every music company broadcast on channels 5, 7, 9, ITV including UBC cable TV on Channel V 48 and MTV 49 during 1st April – 31st October 2001. The criteria for selecting the samples were that the cast had to be adolescents and the presentation in narrative style. Thirty-four music videos were used in the study.

The study found that the activities portrayed most frequently are nightlife entertainment, for instance, dancing, visiting pubs, and holding parties. The second most frequent activities are sports and hobbies. Travelling, which represents a need for freedom and adventure, is the least frequently found activity.

The most frequent behavior shown are those associated with romantic love of various kinds such as fulfilled love, unfulfilled love, sacrificing love, and one-sided love. The second most frequent set of behaviors shown is associated with friendship and intimacy often with sexual overtones between males and females. The third is aggression and violence which can be seen more in males but there were no serious physical assaults. Full-blown sexual affairs were found least and only in late adolescents who were seen as earning their living independently.

The most prominent attitude is one that projects sexiness and irreverence as demonstrated by the unsleeved-shirt style of clothes. Attitudes of extravagance and living together before marriage are the second-most and the least respectively. Adolescents are materialistic and present themselves as having good taste and economic status.

Concerning youth interests, the results show that youth are interested most in studying and working. The style of work presents the freedom, modernity and creativity. Friends and family are the second-most and least interests respectively. Adolescents spend their life mostly with their friends and at school, rather than with their families.

Further study should be undertaken on various topics such as the way of life in Thai folk song music videos, the western culture impact on music video on Thai adolescents, and the different needs from and responses to music video on Thai adolescents, and the different needs from and responses to music video by different audiences.

บทคัดย่อสารนิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา
**Abstract of Master's Mini Thesis in Language and Culture
for Communication and Development**
วิชาเอกการแปล
Major: Translation

หัวข้อสารนิพนธ์

TITLE

การแปลเพลงประกอบภาพยนตร์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

TRANSLATION OF SONGS FROM MOTION PICTURES

FROM ENGLISH TO THAI

ชื่อผู้เขียน

AUTHOR

สกุณฑลา ภาติธรรมรักษ์

SAKUNTALA BHATITRUMMARAK

อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์

CHAIRPERSON OF THE

SUPERVISORY COMMITTEE

สุขุมาวดี ขำหิรัญ, M.A.

SUKHUMAVADEE KHAMHIRAN, M.A.

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาการแปลเพลง และโดยที่เพลงเป็นงานกวีนิพนธ์ประเภทหนึ่ง ดังนั้น จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำแนวคิดและทฤษฎีด้านการแปลงานกวีนิพนธ์มาใช้ในการแปล เพื่อให้ได้บทแปลเพลงที่ถ่ายทอดความหมายและสามารถนำไปขับร้อง ตลอดจนเพื่อศึกษากลวิธีการแปลและการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปล ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงประกอบภาพยนตร์ 12 เพลง ที่มีความแตกต่างด้านอารมณ์เพลงได้แก่ เพลงรักเศร้า เพลงรักสุข เพลงชีวิตจริงจัง และเพลงชีวิตสนุกสนาน เพื่อให้บทแปลสามารถรักษาไว้ซึ่งทั้งความหมายและรูปแบบตรงตามต้นฉบับ ผู้วิจัยจัดทำบทแปลในสองลักษณะ คือ บทแปลเพลงแบบตรงตัวเพื่อถ่ายทอด ความหมาย และบทแปลเพลงแบบถ่ายทอดความหมายและสามารถนำไปขับร้อง

จากการจัดทำบทแปลเพลงแบบตรงตัว ผู้วิจัยพบว่า ถึงแม้บทแปลจะมุ่งเน้นที่การถ่ายทอดความหมายจากต้นฉบับให้ได้มากที่สุด บทแปลก็ควรจะเป็นธรรมชาติและสื่อความในภาษาไทย ดังนั้น จึงต้องมีการนำกลวิธีการแปลในลักษณะอื่นๆ มาช่วย ได้แก่ การเพิ่มคำขยายความสำหรับชื่อเพลง การทับศัพท์และใช้เชิงอรรถสำหรับชื่อเฉพาะและคำภาษาต่างประเทศ การปรับใช้คำสรรพนาม คำอุทานและโครงสร้างประโยคตามลักษณะภาษาไทย การเลือกใช้ภาษาภาพและสำนวนในภาษาไทยที่มีความหมายเทียบเคียงกับต้นฉบับ และการเลือกใช้คำซ้อน คำภาษากวี และคำขยายเพื่อสื่อภาพและเพิ่มอรรถรสให้กับบทแปล

ในการจัดทำบทแปลเพลงให้สามารถนำไปขับร้องได้ ผู้วิจัยนำบทแปลเพลงแบบตรงตัวมาวิเคราะห์เพื่อให้ทราบอารมณ์เพลงและความตั้งใจของผู้ร้อง และวิเคราะห์หาปัจจัยทางด้านเสียงดนตรี ได้แก่ เสียงสูงต่ำ ความสั้นยาวของคำ การเน้นเสียงหนักเบา จำนวนพยางค์ในวรรค สัมผัสระหว่างวรรค รูปแบบของท่อนเพลง และการกล่าวซ้ำ ในขั้นตอนของการถ่ายทอดความหมาย ผู้วิจัยใช้การแปลแบบเอาความ แต่ในการถ่ายทอดรูปแบบ ผู้

วิจัยใช้การแปลแบบตรงตัวเพื่อรักษารูปแบบให้บทแปลมีทำนองเพลงเช่นเดียวกับต้นฉบับ ผู้วิจัยได้ให้ผู้มีความรู้ทางดนตรีตรวจสอบ แก้วไข และทดสอบขับร้องบทแปลเพลง ปรากฏผลว่า บทแปลเพลงจำนวน 8 เพลง สามารถนำไปขับร้องได้เช่นเดียวหรือใกล้เคียงกับต้นฉบับ ปัญหาหลักที่พบ คือ การเปลี่ยนแปลงของความหมายไปจากต้นฉบับเดิม ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากการเลือกกระหนาบการรักษารูปแบบเพื่อให้บทแปลมีทำนองดนตรีเช่นเดียวกันกับต้นฉบับกับการรักษาความหมายที่ต้องเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องรูปแบบ และปัญหาในเรื่องการวิเคราะห์รูปแบบ ซึ่งแก้ไขได้ด้วยการทำงานร่วมกับผู้มีความรู้ด้านดนตรี และการกำหนดขั้นตอนการทดสอบบทแปลเพื่อให้บทแปลสามารถนำไปขับร้องได้จริง

Abstract

This mini thesis is a study of translation of songs on the assumption that songs are lyric poems. Therefore, the study objectives are to apply the theories and concepts of poetry translation, to study techniques used and to find solutions in translating English songs to Thai singing versions. Twelve songs from motion pictures have been selected by song tones: sad love songs, happy love songs, longing songs, and joyful songs. To retain the original meanings and forms two translation versions were made. First, a Thai prose version literally translated to gain all meanings conveyed in the lyrics, and second, a Thai singing version using poetry translation technique to transfer the meaning of the Thai prose version and preserve the original musical form.

The Thai prose version shows that, though meaning transfer is the major aim, the naturalness of the translated version should also be considered, requiring the employment of other translation techniques to reconcile major grammatical and cultural differences between the two languages. These techniques are the use of clarifying words for song titles, the use of transliteration and footnotes for proper names and foreign words, the adoption of Thai pronoun terms, interjections, and sentence forms, the use of Thai equivalent proverbs and sayings, and the use of Thai sentimental words to enhance the song tone.

As for the singing version, analyses were made on the prose versions to evaluate the singers' intention and on original singing versions to find musical factors. These factors include the length of vowel sounds, the use of intonations, the stress of words and sentences, the number of syllables, the patterns of pauses, rhymes, and line and verse repetition and the composition of the verse. Free translation was then applied to transfer meaning while the form – meter, rhythm, rhyme, and repetition patterns was strictly preserved. The translated versions were then reviewed, corrected, and sung by a music expert. Though the eight translated songs proved to be suitable for singing, major problems encountered were the incomplete transfer of the original meaning due to the form constraint and the incorrect analysis of the musical forms. The solution to the first problem depends on the translator's decision in balancing between meaning and form and the latter problem reflects the need of a music expert's assistance for this kind of translation.

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาชนบทศึกษา
Abstract of Master's Theses in Rural Development Studies

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ศึกษาวิถีชีวิตของศิษย์วัดในเขตกรุงเทพมหานคร

TITLE

A STUDY OF ARAMIKA'S WAY OF LIFE IN BANGKOK

ชื่อผู้เขียน

พระมหานิวัฒน์ คำเรือง

AUTHOR

PHRAMAHA NIWAT KAMREUNG

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

เรณู เหมือนจันทร์เชย, ศศ.ม.

CHAIRPERSON OF THE

RENU MUENCANCHOEY, M.A.

SUPERVISORY COMMITTEE

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการการเข้ามาเป็นศิษย์วัด ลักษณะการดำเนินชีวิต เงื่อนไขและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต อุปสรรค โอกาสและข้อจำกัดของวิถีชีวิตของศิษย์วัด โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ มีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ การสังเกต และแบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่า การเข้ามาอาศัยในวัดของศิษย์วัดมีสาเหตุหลายประการ เช่น ต้องการที่พักสำหรับเรียนหนังสือ ทำงาน อุปฐากพระภิกษุ พระภิกษุนำมาเลี้ยง ส่วนการรับศิษย์วัดเบื้องต้นเป็นดุลพินิจของพระภิกษุผู้เป็นอาจารย์ปกครองจะพิจารณารับ แล้วจึงแจ้งให้กับพระภิกษุในระดับชั้นปกครองทราบ และเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าอาวาส จึงจะอาศัยในวัดนั้นๆ ได้ กฎระเบียบในการรับศิษย์วัดจะคล้ายคลึงกันคือ ต้องเข้ามาอยู่เพื่อเรียนหนังสือ มีผู้รับรองหรือนำมาฝาก และสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ของวัดได้ ศิษย์วัดส่วนมากจะเป็นผู้ที่มิถุณิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ศิษย์วัดจะมีความสัมพันธ์กับพระภิกษุในลักษณะเป็นพระอาจารย์กับศิษย์ เป็นญาติของพระภิกษุ การพึ่งพาความช่วยเหลือจากพระภิกษุในเรื่องค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่ายประจำวันตลอดถึงค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา และอาหาร จะมีมากในศิษย์วัดที่เรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา ส่วนศิษย์วัดที่เรียนในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษามีน้อย เนื่องจากผู้ปกครองช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ ศิษย์วัดมีกิจกรรมในสองส่วน คือ กิจกรรมส่วนรวม เช่น การปัดกวาดทำความสะอาดวัด การช่วยทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางวัดจัดขึ้น และกิจกรรมส่วนตัว เช่น การศึกษา การอบรม การทำงาน แนวโน้มศิษย์วัดจะมีน้อยลง เนื่องจากสถานที่พักมีไม่เพียงพอและความจำเป็นที่ทุลบุตรจะเข้ามาอยู่วัดมีน้อย เนื่องจากโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดมีมากขึ้น ในส่วนปัญหาของศิษย์วัดคือ เรื่องที่อยู่อาศัยคับแคบ ยาเสพติด และความยากจน

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า รัฐควรให้การสนับสนุนด้านทุนการศึกษาแก่ศิษย์วัด เพื่อจะได้เยาวชนของชาติที่มีทั้งความรู้คู่กับคุณธรรม วัดควรจัดที่พักอาศัยสำหรับศิษย์วัดเป็นสัดส่วนเพียงพอและควรรับศิษย์วัดให้มากขึ้น ส่งเสริมให้ศิษย์วัดทำกิจกรรมร่วมกันในระหว่างศิษย์วัดในวัดเดียวกันหรือต่างวัด ส่งเสริมให้ศิษย์วัดได้ทำงานพิเศษในวัดหรือนอกวัดเพื่อที่จะมีรายได้เพิ่มขึ้น

Abstract

Not only ordained monks live in Thailand's Buddhist temples. Boys and men of varying ages, who are known as aramikas also live there. The objectives of this study are to study their way of life, and the challenges, opportunities and limitations for aramikas. This study uses a qualitative approach, involving interviews and observation, as well as a questionnaire to collect data.

There are various reasons for being an aramika, such as, the convenience of having somewhere to live, being a monk's volunteer and being under a monk's patronage. The monk will decide whether he will accept an aramika first, then report to a higher administrative monk, and finally, ask permission from the abbot. Normally the regulations in each Wat are alike, i.e. the purpose of living in a Wat should be for one's education. The aramika should have a patron and has to accept the Wat's rules. Most of the aramikas come from the countryside. Their relationship with the monk is likely to be 'teacher and student'.

Aramikas who attend primary school will depend on their patron-monk/monk-relatives to meet their expense, more than those aramikas who study at a higher level. The aramikas engage in two main activities: Wat (temple) activities and personal activities. Wats will probably tend to have fewer aramikas in the future, as the need for a place to live and be educated becomes less important. The universities are now expanding across the country. Problems faced by aramikas are drugs, limited living space and poverty.

It is suggested that the government finance the aramikas in education to help provide youngsters with academic and philosophical knowledge along with morality. Wats should provide greater accommodation for aramikas and, thereby, be in a better position to accept more aramikas. The Wat should promote relationships between all aramikas living with them. And finally, the Wat should encourage aramikas to take on part-time jobs, to help with their own financial status.

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาการเดินทางเรือหางยาวรับส่งผู้โดยสารคลองบางเชือกหนัง
กรุงเทพมหานคร

TITLE

A STUDY OF THE PUBLIC TRANSPORTATION BY
LONG-TAILED BOATS IN BANG CHEUK NANG CANAL,
BANGKOK

ชื่อผู้เขียน

วารภรณ์ มนต์ไตรเวศย์

AUTHOR

VARAPON MONTRIVADE

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

เอี่ยม ทองดี, ศศ.ม.

CHAIRPERSON OF THE

IAM THONGDEE, M.A.

SUPERVISORY COMMITTEE

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพัฒนาการและลักษณะการโดยสารเรือหางยาวในคลองบางเชือกหนัง และ 2) ศึกษาปัจจัยและเงื่อนไขในการดำรงอยู่ของเรือหางยาวในคลองบางเชือกหนัง โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาพบว่า 1) การโดยสารเรือหางยาวคลองบางเชือกหนังมีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป โดยพัฒนาบทบาทของเรือให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปแต่ละยุคสมัย และขณะเดียวกันได้ถ่ายทอดองค์ความรู้และภูมิปัญญาที่เกี่ยวข้องกับเรือสู่ชุมชนอย่างต่อเนื่อง 2) การโดยสารเรือหางยาวในคลองบางเชือกหนังเป็นระบบขนส่งมวลชนระหว่างพื้นที่ชานเมืองฝั่งธนบุรีกับพื้นที่ใจกลางเมืองฝั่งพระนคร โดยกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เป็นประชาชนที่มีบ้านเรือนอยู่ริมคลองบางเชือกหนัง นอกนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

และเจ้าของกิจการทั่วไป 3) ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การโดยสารเรือหางยาวในคลองบางเชือกหนังยังคงดำรงอยู่ได้ คือ มนุษย์ สังคม ธรรมชาติแวดล้อม และเทคโนโลยี ที่ปรับเปลี่ยนให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้ 4) เงื่อนไขที่สำคัญ ได้แก่ เงื่อนไขด้านเศรษฐกิจ เงื่อนไขด้านสังคม เงื่อนไขด้านธรรมชาติแวดล้อม และ เงื่อนไขด้านเทคโนโลยี และ 5) บริบทการดำรงชีพและบริบทของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การดำรงถิ่นฐาน เป็นเงื่อนไขพื้นฐานให้เรือหางยาวในคลองบางเชือกหนังยังดำรงอยู่ต่อไป

ข้อเสนอแนะคือ ควรมีการศึกษาการเดินทางเรือหางยาวในพื้นที่อื่นๆ ของกรุงเทพมหานครเพื่อจะได้นำมาเป็นพื้นฐานในการพัฒนาให้มีประโยชน์มากขึ้น

Abstract

Long-tailed boats are an essential form of public transport in Bangkok. They are a key to lessening Bangkok's massive environmental and traffic problems.

The purposes of this study are: 1) to study the development and characteristics of this form of transportation in the Bang Cheuk Nang canal; and 2) to study important factors underlying and influencing the existence of the long-tailed boat in the canal. Information was gathered by giving questionnaires and interviews to users and crews of the boats.

The study found that: 1) public transport by the boats has developed and adjusted to the changing structure of the canal and the role of the boats has changed over time. For example, once they were the only possible form of transport. Now they serve as an alternative to traffic jams. Knowledge about ways to use the boats and how to drive the boats has been passed down in the community; 2) most people use the boats to get to downtown Bangkok; the passengers are people who live along the canal and government officials and business owners who work along the canals and the Chao Phya river; 3) the system depends on popular support, and social, economic, technological and environmental changes; 4) the future of the system is likewise dependent on these factors; and 5) if the environment and housing around the canal are improved, more people will use the canal.

In conclusion, it is recommended that studies of long-tailed boats in different areas of Bangkok be conducted so the results can be compared and an integrated plan for the development of public transport by long-tailed boats be developed.